

підвищення ефективності роботи можливо тільки у випадку одночасних змін відразу у всіх частинах мультимодального кластера. Наприклад, важливим кроком, що дозволив провести зазначені зміни, може стати координація зусиль для вдосконалення системи ліцензування на транспорті. Подібні зв'язки можуть легше реалізовуватися в середині мультимодального кластера, ніж серед розрізнених учасників.

4. Оптимізувати організаційне забезпечення. За допомогою мультимодального кластера можна створювати такі фактори виробництва, які занадто дорогі для окремого учасника кластера. Підприємства зможуть отримувати доступ до таких вигод, як спеціалізована інфраструктура або поради експертів в місцевих інститутах при відносно низьких витратах.

5. Удосконалити систему аналізу і планування. Мультимодальний кластер може підвищити цінність стимулів всередині підприємств для досягнення більш високої продуктивності з кількох причин. По-перше, через конкурентного тиску. Суперництво з місцевими конкурентами надає особливо сильний стимулюючий вплив через легкість постійного порівняння результатів, а також через те, що місцеві суперники мають подібні загальні умови (вартість робочої сили, доступність фінансових і кредитних ресурсів і т.д.), у зв'язку з чим конкурентна боротьба повинна вестися в інших напрямках.

ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА: ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙ

*О.В. Нестеренко, аспірант
Одеський національний політехнічний університет*

На сьогодні інноваційний розвиток підприємств є ключовою складовою інноваційного розвитку економіки країни в цілому. У промислово-розвинених країнах вже багато років впровадження інновації розглядаються як найважливіший фактор соціально-економічного розвитку. За експертними оцінками, від 50 до 95% приросту ВВП у цих країнах здобувається шляхом впровадження інновацій, а в інноваційній діяльності підприємства зайнято біля 25% працездатного населення. В Україні зростання ВВП шляхом створення нової продукції становить менше 1% [1, с. 421].

За аналітичними даними більшість вітчизняних компаній не використовує інноваційні розробки через перелік чинників, які стримують інноваційну діяльність, особливо під час фінансової кризи. Але країни з ринковою економікою знашли вихід з кризового стану та впровадили зміни в законодавстві, організаційній та фінансовій сфері підприємств, що сприяють активізації інноваційної діяльності [2].

Варто зазначити, що на інноваційний розвиток впливають багато чинників, що стимулюють інноваційну активність або навпаки гальмують впровадження інновацій. Поділяються вони на дві групи: чинники зовнішнього та внутрішнього впливу. Зовнішні чинники здійснюють вплив на інноваційний розвиток з боку навколишнього середовища підприємства. Такі фактори включають в себе: політичну ситуацію в країні, рівень економічного зростання країни, наявність зовнішніх джерел фінансування, податкову політику, науково-технічний прогрес в країні тощо. До внутрішніх відносяться чинники, які впливають на інноваційний розвиток в межах підприємства. Це такі фактори як: мета організації, що спрямована на реалізацію стратегічних заходів; інноваційний потенціал підприємства і т. п. [3].

В науковій літературі внутрішні чинники поділяють на декілька груп, що сприяють стимуляції інноваційної діяльності: організаційні, законодавчі, економічні та соціально-психологічні фактори. До організаційних факторів належать: гнучкість оргструктури, демократичний стиль керування, перевага горизонтальних потоків інформації, самопланування, допущення коректувань, децентралізація, автономія, формування цільових проблемних груп.

До законодавчих факторів впливу на інноваційну діяльність відносять: законодавчі міри (особливо пільги), що активізують інноваційну діяльність, державна підтримка інноваційних процесів.

Економічні фактори являють собою: наявність резерву фінансових, матеріально-технічних засобів, прогресивних технологій, наявність необхідної господарської і науково-технічної інфраструктури, матеріальна мотивація за впровадження інновацій.

Соціально-психологічні фактори впливу на інноваційну діяльність включають в себе: моральне заохочення, суспільне визнання, забезпечення можливостей самореалізації, звільнення творчої праці, доброзичливе психологічне становище у трудовому колективі.

В сучасних умовах різні країни світу застосовують всілякі фактори впливу на інноваційну діяльність. Одже, головними у виробництві високо конкурентної

наукової продукції є такі країни, як Японія, США, Німеччина, Великобританія і Франція. Вони витрачають значні кошти на науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи, що становить понад половину витрат на НДДКР розвинених країн.

Також в багатьох іноземних країнах пільгове оподаткування спрямоване на досягнення успішних результатів науково-технічного прогресу. Наприклад, у Бразилії вводились податкові пільги для інноваційно активних підприємств: скоротився податок на прибуток до 50% при покритті витрат на науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи в галузі електроніки та звільнялось від сплати податку в розмірі 15 % продукції цієї галузі. В Німеччині держава брала на себе витрати, що пов'язані з технічною експертизою та патентуванням. А в Україні склалася така ситуація, що інноваційно активні підприємства несуть однакове податкове навантаження з тими підприємствами, які не займаються інноваційною діяльністю [2].

Досвідна практика розвинених країн засвідчує високу ефективність державної моделі інноваційного розвитку та втручання держави в інноваційні процеси. Застосовуються наступні шляхи розвитку інноваційного підприємництва:

- захист конкурентного середовища підприємств;
- захист об'єктів прав інтелектуальної власності;
- стимулювання інноваційного розвитку підприємства шляхом:
 - прямого фінансування(створення нової продукції та технології);
 - надання державних дотацій(на підвищення кваліфікації науково-дослідного персоналу і т.п.);
 - надання державних субсидій(венчурному бізнесу на розширення діяльності, підприємствам на освоєння нової техніки та технології);
 - пільгового оподаткування (зниження ставок податків на прибуток, пільговий податок на для новостворених підприємств);
 - пільгового кредитування (на розвиток венчурних фондів, на технологічні нововведення, на модернізацію підприємства);
 - страхування коштів венчурних фірм, використання системи страхування кредитів, зниження держмита для індивідуальних винахідників;
 - спрощеної системи державної реєстрації, ліцензування, сертифікації [4].

Дослідження такого зарубіжного досвіду та його подальше врахування вітчизняними підприємствами дозволить випускати їм конкурентоспроможну продукцію на світовий ринок.

Список використаних джерел

1. Чичкало-Кондрацька І.Б. Зарубіжний досвід використання фінансових механізмів стимулювання / Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України – 2012. – № 1 – С. 421.
2. Гвоздю С.Ю. Зарубіжний досвід активізації інноваційної діяльності на підприємствах – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://investycii.org/investuvanya/konferentsiji/problemy-formuvanya-ta-rozvytku-inovatsijnoi-infrastruktury/zarubizhnyj-dosvid-aktyvizatsiji-inovatsijnoi-diyalnosti-na-pidpryjemstvah.html>
3. Дідик Т.В. Чинники інноваційного розвитку підприємства – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2016-ekonomika-i-menedzhment/7_diduk.htm
4. Прилуцька І. Внутрішні та зовнішні фактори гальмування розвитку інноваційного підприємництва: вітчизняні реалії у світовому контексті / Вісник КНУ ім. Т.Г. Шевченка. Економіка. – № 136/2012 – С. 58-59.

ТОВАРНІ ІННОВАЦІЇ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ АСОРТИМЕНТОМ ПІДПРИЄМСТВА

Н.О. Дубина, студент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Ефективність діяльності всіх підприємств проявляється в тому, наскільки вони досягають своїх стратегічних цілей. Одним з шляхів підвищення прибутковості діяльності суб'єкта господарювання є формування оптимальної структури товарного асортименту, яка б враховувала зміну вподобань споживачів. У зв'язку з цим зростає роль товарних інновацій в системі управління асортиментом підприємства як важливої передумови зміцнення його конкурентних переваг на ринку.

Управління асортиментом товарів – це діяльність, спрямована на максимальне задоволення потреб споживачів з використанням мінімальної кількості ресурсів [1, с. 209].

Його завданнями є: аналіз наявного на підприємстві асортименту, його оптимізація (збільшення обсягів виробництва товарів зі стабільним попитом) та